

ΜΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ χωμένα βαθιά
στό πούπουλο τοῦ μαξιλαριοῦ καί τά
μάτια σφιχτά κλεισμένα, προσπα-
θοῦσε νά κοιμηθεῖ. Μιά τέτοια χαρά
εἶχε νά νιώσει ἀπό πολύ παλιά, ἀπό
τά πολύ μικρά της χρόνια, τίς νύ-
χτες τοῦ Ἅι-Βασίλη. Πού ὁ μπα-
μπάς ἔκρυβε στόν κῆπο μεγάλα κα-
λάθια γεμάτα πακεταρισμένα παι-
χνίδια. Τά παιδιά δέν τ' ἄγγιζαν, δέν
θά τολμοῦσαν. Ψῆλαφοῦσαν μόνο τά
γυαλιστερά χαρτιά. Τώρα γίνηκε ἡ

ἴδια ὁ Ἄι-Βασίλης τῆς ζωῆς της.
Ἡ εἰκόνα τῆς φοράδας πλανιόταν
κάτω ἀπό τὰ κλειστά της βλέφαρα,
ἔτσι ὅπως τήν εἶδε νά ξεπροβάλλει
στό δρόμο καλπάζοντας, καθῶς τῆς
τήν ἔφερναν στό σπίτι. Μέ τό μα-
κρόστενο κορμί της νά σχίζει τήν
ἀπόσταση πανάλαφρο καί τὰ πέτα-
λά της ν' ἀντηχοῦν ρυθμικά.

Θέ μου, τί ὁμορφιά! Τό πᾶν, ψιθύ-
ρισε, εἶναι νά μή φοβηθῶ. Καί δέν
φοβᾶμαι. Αὐτό, ὑποσχέθηκε στόν
ἑαυτό της, θά τό συζητήσουμε μιᾶ
ἄλλη φορά.

ΤΗ ΦΟΒΟΤΑΝ πολύ πρὶν τήν πλη-
ρώσει καί δώσει ἐντολή νά τῆς τή
φέρουν σπίτι. Καί πάλι, σάν μπῆκε

στήν αὐλή της καί τήν ξεσέλωσαν, ξαναφοβήθηκε αὐτό τό ρωμαλέο κορμί. Ἐπλωσε δειλά τό χέρι της στήν ἰδρωμένη ράχη. Ἡ ζεστή ὑγρασία τοῦ δέρματος τήν πλημμύρισε μέ μία ὀλοκαίνουργια αἴσθηση.

«Φέρτε ἕνα μαλακό πανί νά τή σκουπίσω».

Ἐφερε δύο. Κράτησε τήν παλιά μαλακιά πετσέτα καί βάλθηκε νά τή στεγνώνει κι αὐτή, ὅπως εἶδε τόν ἀλογάρη νά κάνει ἀπό τήν ἄλλη μεριά.

«Μή φοβάστε», τόν ἄκουσε νά τῆς λέει, κρυμμένος πίσω ἀπό τήν πανύψηλη φοράδα. «Δεῖτε, ἐγώ τῆς σκουπίζω καί τά πόδια... Δέν φοβᾶμαι».

Ξαφνιάστηκε. Ὅστε τή φοβόταν κι ὁ ἀλογάρης; Ὅλοι λοιπόν τή φο-

βόντουσαν! Καί νά την τώρα όλο-μόναχη μ' αύτή τή γυαλιστερή όλό-μαυρη φοράδα, πού, τελικά, άπ' ό,τι κατάλαβε, κανείς δέν τήν έκανε καλά. Ούτε αύτός πού τής τήν πούλησε δέν τήν ειχε του χεριου του, άπ' ό,τι κατάλαβε.

ΟΤΑΝ ΠΙΡΙΝ μιά βδομάδα συμφώ-νησαν στην τιμή, τήν ίδια μέρα τής άλλαξαν τά πέταλα πριν τής τήν παραδώσουν. Η φοράδα γλίστρησε στην άσφαλτο και έπεσε μαζί με τον άλογάρη. Πήγε στό στάβλο και παρακάλεσε νά τή σελώσουν και νά τήν τρέξουν λίγο, για νά βεβαιωθεί και ή ίδια πώς ήταν καλά. Κανείς όμως δέν κατάφερε νά τής περάσει τά

χάμουρα. Κανείς από τούς τρεις
άντρες πού βρίσκονταν εκεί.

Εἶμαι τρελή, σκεφτόταν, ντίπ τρε-
λή. Πῶς θά τά βγάλω πέρα μαζί της.

Ἡ φοράδα ξεγλιστροῦσε ἀπ' ὄλους,
τρέχοντας ὀλόγυρα στόν περίβολο
τοῦ στάβλου, λές κι ἔτρεχε σέ τσίρ-
κο. Διέγραφε ἕναν τέλειο κύκλο κλί-
νοντας χαριτωμένα τό κεφάλι δεξιά,
γιά νά μήν ἀφήνει κενό ἀνάμεσα στό
στέρνο καί τό σαγόνι της. Ἀπό ποῦ
νά τῆς περάσουν τό χαλινάρι;

Μιά ἀστραφτερή εἰκόνα, παλιά,
παμπάλαιη, ἄλλαξε τή σκηνή πού
ζοῦσε, καθώς ἄκουσε τόν ἑαυτό της
νά ρωτάει, «μά ἄν δέν τήν κατα-
φέρνετε σεις, τότε γώ;»

Μά εἶναι δυνατό; Ζῶ ἀγκαλιά μέ
τ' ὄνειρο πενήντα τόσα χρόνια; Ἔ-

σκασε στά γέλια στό σκοτάδι, ξαπλωμένη στό κρεβάτι της, καθώς ξανάρθε στό νοῦ της τό μαγικό παιχνίδι τῆς φαντασίας της μέ τή διπλή εικόνα. Ἕνας ὑπηρέτης καί μιά ὑπέρτρια συνόδευαν τά τέσσερα ἀδέρφια στό τσίρκο. Τό μεγάλο, ὑπέροχο γεγονός στή ζωή τῆς ἐπαρχιακῆς πόλης. Φοροῦσαν ὅλες ἄσπρα φορέματα καί ψάθινα καπέλα στολισμένα μέ κεράσια. Οἱ θέσεις τους ἦταν κρατημένες στήν πρώτη σειρά. Εὐτυχία ἀπόλυτη τά πάντα. Ἀφοῦ πέρασαν φασουλῆδες καί σαλτιμπάγκοι, ἔκανε τήν ἐμφάνισή του τό ἄλογο μέ τό πανέμορφο κορίτσι ὄρθιο στή ράχη του. Ἡ ἀνάσα τῆς μικρῆς κόπηκε κι ἔκανε πολύ νά ξαναβγεῖ. Τό ἄλογο κάλπαζε ὀλόγυρα καί ἡ πεντάμορφη

σηκωνόταν και καθόταν στή ράχη του μέ μιά άνεση πού τήν είχε αποσβολώσει. Άλογο κι ακροβάτισσα γίνονταν ένα, αυτό τό 'νιωθε.

Χρειάστηκε νά μεγαλώσει αρκετά, γιά ν' αρχίσει νά υπερασπίζεται τή μυστική περιοχή τῆς ζωῆς της, και τότε μόνο ἔπαψε νά δηλώνει πώς θά γινόταν ακροβάτις μέ ἄλογο.